

Arrest

nr. 110 216 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 28 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 10 april 2013 werd een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dat is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

*Overwegende dat de genaamde A. M.
geboren te P., op (in) (...)
van nationaliteit: Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.03.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 22.08.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.08.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiare bescherming kreeg. Overwegende dat op 28.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een paspoort PC 0156801 dd. 04.05.2010 met studenten visum van Groot-Brittannië voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij dit niet eerder getoond zou hebben omdat hij vreesde gerepatriëerd te worden naar Pakistan en hij zijn paspoort zou hebben achtergelaten bij zijn vriend in de Groot-Brittannië, die het nog voor zijn beslissing op het CGVS aan hem terugbezorgde. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij legaal van Lahore naar Manchester gereisd zou zijn op 19.07.2011 en dat de smokkelaar Malik zijn visum geregeld zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij na één maand verblijf in Londen en Manchester naar België gereisd zou zijn met een Poolse smokkelaar. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de reden voor zijn asielaanvraag dezelfde zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene een fax van een attest van lidmaatschap dd. 15.11.2011 voor het lidmaatschap 'Antwerpen Majlis' in het jaar 2011-2012 naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij lid geworden zou zijn van een vereniging voor Ahmadi in Antwerpen 'Amilia MKA Antwerpen' waar hij opleidingen geeft, preek en informatie zou verstrekken over zijn religie. Overwegende dat een fax niet op aan adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document en deze informatie reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene dat betrokkene niet aantoont dat er een verband is tussen zijn verklaarde activiteiten voor een Antwerpse vereniging van Ahmadi's en een mogelijke risico tot vervolging in zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Pakistan dezelfde functies zou hebben gehad binnen de Ahmadi-gemeenschap. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou krijgen als prediker. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan veel problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact over Skype met zijn moeder en zijn broer vernomen zou hebben dat de situatie voor Ahmadi niet goed zou zijn in Pakistan en dat er in Lahore graven van Ahmadi's vernield werden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij verloofd zou zijn met S. S., die legaal in Duitsland zou verblijven. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiare bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Op 10 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde A. M.

geboren te P. op (in) (...)

van nationaliteit: Pakistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Overwegende dat betrokkene een paspoort PC0156801 dd.04.05.2010 voorlegt met een visum 007950482 geldig van 23.06.2011 tot 30.05.2013, maar dat uit onze informatie vanwege Groot-Brittannië blijkt dat het visum van betrokkene ingekort werd tot 03.11.2012 omdat hij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor een studentervisum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Zij zet het middel uiteen als volgt :

« Principe

Op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd”.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Toepassing

In casu, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formules of een stijlformule die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht staat. De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing.

Het is duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen. In tegendeel zoekt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ongegrond en lichtzinnige excuses om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte en lichtzinnige argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen:

a) De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beweert dat "overwegende dat betrokken een fax van een attest van lidmaatschap dd. 15.11.2011 voor het lidmaatschap 'Antwerpen Majlis' in het jaar 2011-2012 naar voor brengt. Overwegende dat betrokken verklaart dat hij lid geworden zou zijn van een vereniging voor Ahmadi in Antwerpen 'Amilia MKA Antwerpen' waar hij opleidingen geeft, preek en informatie zou verstrekken over zijn religie. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokken dit document en deze informatie reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokken niet aantoont dat er een verband is tussen zijn verklaarde activiteiten voor een Antwerpse vereniging van Ahmadi's en een mogelijke risico tot vervolging in zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokken verklaart dat hij in Pakistan dezelfde functies zou hebben gehad binnen de Ahmadi-gemeenschap. Overwegende dat betrokken geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou krijgen als prediker. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs haar voor brengt op deze bewering te staven. Overwegende dat betrokken verklaart dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan veel problemen zou hebben. Overwegende dat betrokken deze bewering op geen enkel manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naast de kwestie staat en hierdoor voornoemde wetsbepalingen schendt, waaronder artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volgens de criteria van "nieuwe gegevens" in het arrest van Uw Raad dd. 23 januari 2009, arrest nr. 21.845:

- hebben de documenten waarvan sprake is in de bestreden geen voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker;
- deze documenten betreffen feiten of situaties na de eerste asielaanvraag van verzoeker, zijnde de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen;
- deze documenten bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de bijkomende documenten van verzoeker voldoen aan de criteria van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde de voorwaarden van "nieuwe gegevens".

Het is duidelijk dat verwerende partij de eerste bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

b) Meer nog beweert de tweede bestreden beslissing dat "betrokken is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum".

Terwijl verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een geldige paspoort met een geldige visum neergelegde heeft, zijn geldig paspoort met nummer PC0156801 van 04.05.2010 met een visum geldig tot 30.05.2013.

Deze bestreden beslissing is niet conform de materiele motiveringsplicht

Beide bestreden beslissingen zijn niet afdoende gemotiveerd. Met andere woorden is de motivering van de bestreden beslissingen in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Gezien de voorgaande, vraagt verzoeker aan Uw Raad de bestreden beslissingen te schorsing tot de behandeling van huidige geschil ten gronde."

2.1.2. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen kunnen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS

21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motiveringen haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4.1. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- en dat deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.4.2. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en in het bijzonder uit het daar geciteerde deel uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich enkel gegriefd voelt door de beoordeling in de eerste bestreden beslissing van de fax van een attest van lidmaatschap voor 2011-2012 van 'Antwerpen Majlis', zijn verklaringen over zijn functie bij die vereniging en de vereniging 'Amilia MKA Antwerpen' en zijn verklaringen over de problemen die de Ahmadi's in Pakistan hebben. De overige motieven worden door de verzoekende partij ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind. Omtrent de geïssueerde motivering doet verzoeker gelden dat de argumenten lichtzinnig zijn en zeer beperkt, en betoogt hij verder dat de documenten geen voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van zijn eerste asielaanvraag, dat ze feiten of situaties betreffen na zijn eerste asielaanvraag, zijnde de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen en dat deze documenten ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Het begrip "nieuw gegeven" houdt niet alleen in dat moet worden nagegaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen én of de vreemdeling niet in staat was om de elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen. Het heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Daarbij kan ook worden nagegaan of de nieuwe gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

De door de verzoeker geïssueerde passage uit de bestreden beslissing is de volgende:

"Overwegende dat betrokkene een fax van een attest van lidmaatschap dd. 15.11.2011 voor het lidmaatschap 'Antwerpen Majlis' in het jaar 2011-2012 naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij lid geworden zou zijn van een vereniging voor Ahmadi in Antwerpen 'Amilia MKA Antwerpen' waar hij opleidingen geeft, preek en informatie zou verstrekken over zijn religie. Overwegende dat een fax niet op aan adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document en deze informatie reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene dat betrokkene niet aantoont dat er een verband is tussen zijn verklaarde activiteiten voor een Antwerpse vereniging van Ahmadi's en een mogelijke risico tot vervolging in zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Pakistan dezelfde functies zou hebben gehad binnen de Ahmadi-gemeenschap. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou krijgen als prediker. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan veel problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd."

Door louter te stellen dat de documenten van verzoeker voldoen aan het begrip nieuwe gegevens en de verwerende partij niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijk besluit is gekomen, toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat de verwerende partij de voorliggende elementen niet adequaat heeft beoordeeld in het licht van de voormelde toetsingscriteria die aan de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kleven. In tegendeel, door enerzijds bewijskracht aan documenten te ontzeggen omwille van het feit dat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, anderzijds te stellen dat ze reeds naar voor hadden kunnen worden gebracht tijdens de eerste asielaanvraag en door ten slotte te stellen dat geen begin van bewijs wordt voorgelegd om geuite beweringen te staven, is de verwerende partij binnen de bevoegdheid gebleven die haar in het kader van het voormelde artikel 51/8 werd verleend. De theoretische en algemene uiteenzetting en beschouwingen omtrent artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het betoog over het *“naast de kwestie”* staan van de gemachtigde van de staatsecretaris doen geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen en concrete motieven van de eerste bestreden beslissing.

2.1.5. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, voert de verzoekende partij aan dat deze *“niet conform de materiële motiveringsplicht [is]”*, aangezien zij wel degelijk een geldig paspoort met een visum geldig tot 30 mei 2013 neergelegd heeft in het kader van haar tweede asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in deze volledig voorbij gaat aan de motieven van de tweede bestreden beslissing, waarin duidelijk wordt gesteld dat *“betrokkene een paspoort PC0156801 dd.04.05.2010 voorlegt met een visum 007950482 geldig van 23.06.2011 tot 30.05.2013, maar dat uit onze informatie vanwege Groot-Brittannië blijkt dat het visum van betrokkene ingekort werd tot 03.11.2012 omdat hij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor een studentervisum.”* Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier (cf ‘Standard Form for requests for taking back’ van 4 maart 2013 van UK Border Agency), zodat de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk maakt dat de verwerende partij met miskenning van de haar ter beschikking gestelde gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de Richtlijn 2004/83/EG), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt:

“Principe

Luidens artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG

1. *Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:*

a) *zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*

b) *een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*

2. *Daden van vervolging in de zin van lid 1 kunnen onder meer de vorm aannemen van:*

a) *[]*

b) *b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak EHRM 21 januari 2011, M.S.S / België en Griekenland).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, heeft het EHRM geoordeeld dat om het bestaan van een gevaar van slechts behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 4 december 2008 Y/Rusland § 78).

Uit voormeld arrest wordt afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen geen problemen heeft inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers. Met andere woorden een onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming.

Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomen in de bescherming van de grondrechten, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S / België en Griekenland).

Bovendien oordeelde het Europees Hof van Justitie in een prejudiciële beslissing dat “een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn kan vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren” (EHJ C-71/11 en C-99/11, 5 september 2012, § 67) (stuk 5).

Toepassing

In casu maakt verzoeker op heden een voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel naar Pakistan, alwaar aanhangers van het Ahmadi geloof strafrechtelijk tot op heden worden vervolgd voor de uitoefening van hun godsdienstvrijheid. Met andere woorden, het land van herkomst van verzoeker alwaar hij het reële risico loopt strafrechtelijk vervolgd te worden omwille van zijn godsdienst — artikel 298C van het Pakistaanse strafwetboek).

Er moet dus worden nagegaan of de bestreden beslissingen voormeld onderzoek hebben gevoerd.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissingen geen onderzoek gedaan hebben naar de schending van de rechten van de mensen in Pakistan in hoofde van aanhangers van het Ahmadi geloof, terwijl verzoeker zijn gegronde en terechte vrees voor vervolgen in Pakistan omwille van zijn geloof rechtsgeldig opgeworpen heeft.

Meer nog het feit dat verzoeker een aanhanger is van het Ahmadi geloof door de bestreden beslissingen niet wordt betwist.

Uit stuk 3, 4 en 5 treft Uw Raad het bewijs van eeuwige lang vervolging van de aanhangers van het Ahmadi geloof in Pakistan, zowel door fundamentalisten als Pakistaanse autoriteiten.

Uit een bloemlezing van deze stukken stelt Uw Raad vast dat de bestreden beslissingen de werkelijke situatie in Pakistan ten aanzien van de vervolging van verzoeker omwille van het Ahmadi geloof onderschat hebben.

Meer nog stelt Uw Raad vast dat er bijzonder ernstige problemen zijn in het kader van de bescherming van de aanhangers van het Ahmadi geloof in Pakistan.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissingen op deze argumenten geen antwoord hebben gegeven.

Trouwens blijkt uit voormelde stukken dat er wel degelijk sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling van de aanhangers van het Ahmadi geloof in Pakistan.

Meer nog, blijkt uit voormelde stukken dat verzoeker in Pakistan aan onmenselijke en vernederende behandeling blootgesteld is omwille van zijn geloof en dat in Pakistan geen bescherming is vanwege de Pakistaanse autoriteiten met een reële risico dat verzoeker in Pakistan onmenselijke en vernederend behandeld zou belanden, dit in schending van artikel 3 EVRM, artikelen 4 en 10 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG.

De schending van het artikel 3 EVRM, artikelen 4 en 10 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG is in voormelde stukken bewezen.

Minstens komt de bestreden beslissingen te kort aan de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, aangezien geen onderzoek naar het reële risico van vervolging van verzoeker in Pakistan wordt gedaan.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden doordat de bestreden beslissing de onrustbarende elementen betreffende de vervolging van de aanhangers van het Ahmadi geloof gewoon verzwijgt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens geschonden doordat de bestreden beslissing niet rekening houdt met alle relevante elementen in het administratief dossier.

Het terugsturen van verzoeker naar Pakistan waar ernstige tekortkomen aan de verplichtingen van Pakistan worden vastgesteld, geeft aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 10 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG.

De tweede middel is ernstig en gegrond.

Betreffende de moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

De vervolging van de aanhangers van het Ahmadi geloof in Pakistan, waaronder verzoeker, is van eeuwen lang.

De moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen bestaat erin dat verzoeker het reële risico loopt in Pakistan strafrechtelijk vervolgd te worden omwille van zijn godsdienst.

Meer nog wordt verzoeker blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in Pakistan."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dan wel de schending aanvoert van de artikelen 4 en 10 van het Handvest van de Grondrechten, maar niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 9 van de Richtlijn 2004/83/EG betreft, dient opgemerkt dat artikel 48/3, §2 van de vreemdelingenwet de omzetting in nationaal recht vormt van deze bepaling. De verzoekende partij, die overigens niet aanvoert dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurt, kan zich derhalve niet op het voormelde artikel 9 beroepen.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verzoekende partij blijft vasthouden aan haar initiële asielrelaas, dat evenwel reeds door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012 als geloofwaardig werd afgedaan. In deze beslissing werd een onderzoek gevoerd naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en daarmee dus ook naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing van de verzoekende partij in zijn land van herkomst, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en zoals ook vereist door artikel 3 van het EVRM, waarmee deze bepaling inhoudelijk overeenstemt. Het voormelde onderzoek resulteerde in de vaststelling dat de verzoekende partij niet

aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door het arrest nr. 94.232 van 20 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar de verzoekende partij betoogt dat het feit dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap behoort niet betwist wordt, en dat hij als Ahmadi een onmenselijke of vernederende behandeling vreest in Pakistan, dient te worden gewezen op voormeld arrest van de Raad, waarbij wordt geoordeeld *“ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2012 stelt verzoekende partij dat zij behoort tot de ahmadiyya gemeenschap en vervolging plaats vindt ten aanzien van deze gemeenschap in het hele land. Met deze blote bewering toont verzoekende partij niet aan dat het loutere feit ahmaddiya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegt zijn van in het verzoekschrift voorgehouden algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet.”* Aangezien de stukken die de verzoekende partij thans aanbrengt geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie maar louter de algemene situatie van de Ahmadi's in Pakistan en andere landen betreffen, toont zij niet aan dat thans anders zou moeten worden geoordeeld. Met andere woorden: zij maakt, in weerwil van de vereisten opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden aangenomen, niet met concrete op zichzelf betrokken elementen aannemelijk dat zij zal worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing bij zijn terugkeer naar Pakistan. Het bijgebrachte arrest van het Hof van Justitie kan om die reden geen soelaas brengen: het heeft immers betrekking op de asielzoeker die 'werkelijk gevaar loopt' .

Gelet op hetgeen voorafgaat, op de antecedenten inzake de asielprocedures van de verzoekende partij, en mede gelet op het feit dat reeds bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij kan overigens in het licht van het voorgaande, niet volhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar het reële risico op vervolging voor de verzoekende partij, zodat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt.

3.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS